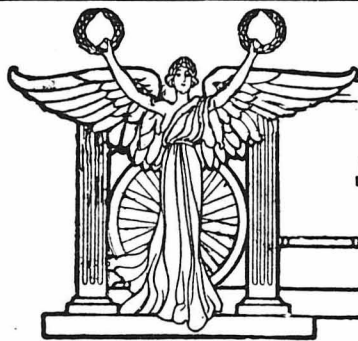

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΕΠΗΜΕΡΩΜΑ

(Αποκρητικώς)

(Συνέχεια και τέλος)

Από πίσω τους έτρεχε πλήθος μεγάλο κόσμου. Ή μαριδά, οι χωσιμερηδες, οι χαζοί.

Και τα λεμονοκόμματα, τα σάτια, τα κρεμμύδια, τα κλωδία, τα αγιά και τα ποτάμια από τα κρημβολάχανα λέρτανε βροχή πάνω τους. Μά ούτε τα χαμπαρίζαν. Άς ήταν καλά τα κοφίνια που κρατούσαν σαν πύργους, στά κεφάλια τους και τους προστατεύανε από το χαλάσι των λεμονιών.

Έτσι, μέσα στη βροχή αυτή των λεμονιών και των λαχανικών των χαλασμένων, αυτοί αδιάφοροι και δραξάτοι χορεύανε, πηδούσαν, τραγουδούσαν, σαν να τους οργάνε λουλουδία. Και πίσω τους γελούσε, γελούσε όλο το χωριό...

— Θεέ μου, σε κλώο τους, μάς κάμανε και γελάσαμε!... Έλεγον οι χωριανοί.

Έπειτα λούπιν από τόσες πάνδημες ευχές, πώς δεν θα έφεγγεν ο Ήλιος; μά ήμερα μεγάλη και γι' αυτούς!

Και έφημερώσε, επί τελούς ή μέρα αυτή.

Ήταν και τότε μια Κυριακή Άπόκριμας. Μια καθαρή και ξάστερη εαρινή ήμερα. Χριστός ο ήλιος χάριδνε τον κόσμο θαλάσρα. Τα ποτάμια κελαιδούσαν στα κρημβολάχανα δέντρα. Μια νέα ζωή αναδενούτανε και ανέβαινε από της γής, θα νόμιζε κανείς, τα σπύλαγχα, και έβραζε μέσα σε δέντρο και φυτόρα και κοκιά, κι έσκαζε σε γέμια, σε άνθη, σε τραχερούς βλαστούς, σε αγάθη και σε ανανήωσι των πάντων. Και αυτά άκόμα τα λιθάρια και τα ξερά τα κούτσουρα, μέσα στις αδύες και τα δάσραλα του δρόμου, λάμτανε από ένα φως περιεργό, σαν από μεγάλη έσωτερική χαρά.

Και ένας από την παρέα, ο κοκομοίρης ο Πατοσιγιάννης, περνούσε και πάλι, σαν άποκρητάκος, από μέσα από τους δρόμους του χωριού, κι' άλλου δυο άκολούθουσαν ζοτίσσο. Μά τώρα ούτε καλάςε στο κεφάλι, ούτε λεμονοκόμματα, ούτε κρεμμύδια, κρητωμένα!... ούτε τραγοδία, ούτε κρασούπτηρα.

Τώρα ο Πατοσιγιάννης ήταν σοβαρός, ντιμένος ευχερώς τα φτωχικά του ρούχα, σιγρημένα, δυο μποφούσαν να σιγρησθούν, και με καινούργια τα παπούτσια του, που λάμτανε, βερνικωμένα στον ήλιο... Λουλουδία κρατούσε στα παγωμένα χέρια του και κόσμους τον άκολουθούσε, κόσμος καλός και σοβαρός, που φανότανε σαν να τον σεβότανε και να τον τιμούσε, χωρίς πενά να τον πικράνη.

Κι' ήταν ήμερα—όπως είπαμε—χαρά Θεού, ήμερα γλυκειάς αγάτης, που ο ήλιος την έχινε άφθονη από τον γαλάσιο ουρανό.

Και ήσαν δια γεμάτα από ζωή, κι' δια γεμάτα από είνθημα.

Κι' ήρθε, για μια στιγμή, ή όρεξις στους δυο φίλους τον να ξαναρχίσουν το τραγοδι τους, σαν να βρισκόντουσαν από γάμο του συντρόφου των, που σοβαρός κι' άλίγιστος, σωστός θα νόμιζε γαμπρός, έφερετο έπιρός των, μέσα στο φρέστού του, νεκρούς πενά, χωρίς ψυχή, χωρίς ανή... Τους ήρθε να τραγοδήσουν:

Από τα μάτρα που φοράς, Τζιουβανάκι, άμάν, δέν τα φορείς για λύπη, μόν' τα φοράς για όμορφιά και για το σεβνταλήκι. Τζιουβανέ, Τζιουβανέ, άμάν...

Άλλά κάτοιο θρηνητικό μουχομούριμα, σαν μακρινό ληπτερό τραγοδι, ή ψαλωμίδες του παπά, τους έκοψε την δραξι στο σόμα.

— Θα έφημερώση και για μάς !

Και τραβούσε ή ουνοδεία, μέσα στη χαρά και τη φροφή της φώσεως, με μεγαλοσημεία μεγάλη.

Και περύνανε το μαζούρι και περύνανε την άγριά, και περύναν από το σφάκιο κι' όλος ο κόσμος κούταζε τον Πατοσιγιάννη, σαν κάτι τι έπισημο, κι' ο δήμαρχος, κι' ο βουλευτής, και ο κ. Ίδομενέας, της Έθνηκής Τραπέζης, ο διεθυντής, που αόδες έπερνούσε. Όλοι σπρονόντουσαν για να τον χαμετήσουν, σπαζήραε τώρα αότος κι' έβγαίε, όπως κι' όλοι οι άλλοι, το καπέλλο του.

Και, και χαμετούσαν τον Πατοσιγιάννη, που περνούσε σοβαρός κι' άνώλητος, παποτσωμένος κι' έπισημος, σαν να τους περιφρονούσε όλους, μέγας τώρα και παύς, όπως κάθε μέρα είνθονε κι' όποιος ή ψυχή του ποδούσε.

— Θα έφημερώση και για μάς !

Κι' όλα αυτά, ή άνοξις, ή φωτολαμύρα ή έπισημη έκκληρηστική ποιητή, ο σεβασμός του κόσμου, ή έπισημότης και ή χαρά της φώσεως, έκαμαν τους δυο συντρόφους του νεκρού να σκαφθούν βαθύτερα και κι' ένα στόμα κι' οι δυο τους να πούνε:

— Άχ, κούμνε Πατοσιγιάννη, τώρα που άρχισαν να σε σεβονται, τώρα βρήκες και σε να πεθάνης!...

Μά για τους συντρόφους του Πατοσιγιάννη ή ίδια μέρα έφημερώσε. Ήμερα του θανάτου τους.

Την έπισημότητα και την είνθημα που περιέμεναν τους την έφερε ο Χάρος.

Πέθαναν κι' αυτή και κρητεύτηαν με ποιητή και παρτάξη.

Κι' ήσαν τόσο είνχριστημένοι, θαρρείς μέσα στο φρέστού τους!...

Επί τελούς!...

Νά που τους έτιμούσε ή κοινωνία! Κόσμος, ψαλωμίδες, άνθη, λαβανωτά!...

Μόνον που δεν μποροΐσαν να σπρονόθουν και να φωνάξουν «είνχριστώ» στους σιμπολίτες των, για όλη αυτή την έπισημότητα.

Τους θάψανε και τους τρέψε στο ίδιο μέρος, του νεκροταφείου. Ήφρασε καιρός!...

Κι' ένα πρωί βρήκαν τους σταυρούς των τάφων των άλλων νεκρών. Έπε: οι χωριανοί υπερδέχτησαν. Δεν ήξεραν σε ποόν τάφο κοιτάτα ο καθένας.

Που ο Πατοσιγιάννης και που οι σύντροφοί του!...

Μά ποός το έκανε το άσπετό αυτό; Κουένας ποτέ δεν έμαθε!

Ίσως και οι ίδιοι οι μακαρίτες που ανέθηναν από τον άλλο κόσμο, για να πείξουν μια άκόμα φάρα εις βάρος τωνών και των χωριανών των. ΣΤΑΜ, ΣΤΑΜ.

ΕΥΘΥΜΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

Δύο φίλοι είχαν πάει μια μέρα στο νεκροταφείο. Έκεί είδαν ένα γνωστό τους γιατρό να περιφέρεται ανάμεσα στους τάφους.

— Τι να ζητάς άραγε ο γιατρός εδώ μέσα;

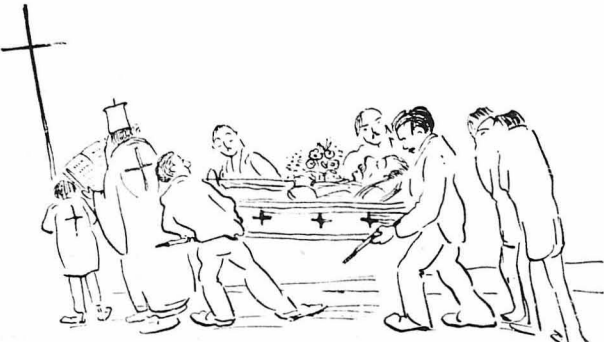
— Επισκέπτεται τους πρόην... άσθενείς του!

Μεταξύ πρωτοπέριον κληρικών:

— Χθές βρήκα ένα λαγό που κοιμότανε.

— Και θα τον έπασσε, δέβατα;

— "Α, μωά! Έξήταν... από την κρηφραία μου... κι' έφυγε!...

Τώρα ο Πατοσιγιάννης περνούσε σοβαρός.